

[Ministeren for offentlige arbejder.]

stillede spørgsmål kunne efter dets ordlyd opfattes således, at de udbetalinger, som privatbanepensionisterne i henhold til den beslutning, der blev truffet her i tinget i forrige rigsdagssamling, har ret til, endnu ikke skulle være påbegyndt. Nu hører jeg, at der skal lægges noget andet ind i det. Som det ærede medlem selv gav udtryk for, kunne det særlig i betragtning af, at jeg på det ærede medlems spørgsmål i sidste rigsdagssamling gjorde rede for sagen, se mærkeligt ud, at dette forhold ikke skulle være bragt i orden. Af de oplysninger, jeg har fået fra fællesrepræsentationen, som foretager beregningerne, fremgår det imidlertid, at man er færdig med udbetalingerne til de ordinære pensionister, og bogholderiet oplyser, at der pr. den 17. i denne måned er udbetalt 1 369 197 kr., hvori er indbefattet udbetalingen til de sydfynske jernbaners og Slangerupbanens pensionister. Det samme gælder en del af de såkaldte § 31-pensionister, det vil sige de pensionister, der er afskediget på grund af personaleindskrænkning; om disse skal der i hvert enkelt tilfælde træffes bestemmelse om, hvorvidt der i det hele taget bør ydes dem noget tillæg. Der mangler derefter pensionisterne fra de likviderede baner samt pensionisterne fra før 1909. Jeg synes, det er naturligt, at fællesrepræsentationen har ventet til sidst med disse kategorier, der må behandles individuelt, idet ingen retningslinier på forhånd er givet.

Det fremgår af det, jeg nu har sagt, at langt den overvejende del af pensionisterne har modtaget de beløb, der tilkom dem. Jeg forstår derfor ikke nødvendigheden af, at det ærede medlem stadig retter spørgsmål om denne sag. Det hænger måske sammen med, at det ærede medlem har forbindelse med enkelte pensionister, som mener sig berettiget til tillæg til trods for, at der ikke tilkommer dem noget. Forholdet er nemlig det, at såfremt en omregning af pensionerne efter de principper, som er fastslået i loven af 31. december 1946 — tjenestemandsløven —, ville give et dårligere resultat for pensionisterne, det vil sige et mindre beløb end det, de allerede oppebærer, kan de naturligvis blive ved at oppebære det højere beløb, men kan så ikke få udbetalt noget yderligere beløb. Jeg kunne tænke mig, at det var enkelte tilfælde af denne kategori, det ærede medlem havde været ude for, og det er måske forklarligt, at disse mennesker ikke altid forstår, hvorledes det hænger sammen. Men den slags enkelt-

tilfælde klares jo nok så godt, hvis man retter en personlig henvendelse til mig.

Fibiger: Jeg takker den højtærede minister for svaret. Jeg kunne selvfølgelig have henvendt mig til den højtærede minister personligt, som jeg gør ved så mange lejligheder, men jeg havde egentlig tænkt mig, at spørgsmålet var ude af verden, indtil jeg for 14 dage siden fra tre forskellige sider modtog henvendelse med spørgsmål om, hvorfor pengene ikke var udbetalt. Jeg undersøgte sagen, og det viste sig, at man ved forskellige baner — den østsjællandske, nogle nordsjællandske og enkelte andre jernbaner — endnu ikke havde udbetalt pengene. Oppe i min egn ved Fjerritslevbanen er pengene udbetalt; men der er altså endnu hele banestrækninger, hvor forholdet ikke er bragt i orden, så det er ikke, som den højtærede minister siger, enkeltpersoner, der er tilbage. Jeg er nok klar over, at forholdet vedrørende de såkaldte § 31-pensionister skal undersøges individuelt, og at det vil tage nogen tid, men jeg vil henstille endnu en gang til ministeren, at de resterende får deres penge inden jul.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Alfred Jensen* til forsvarsministeren.

Godkender forsvarsministeren de i Melbylejren anvendte straffemetoder?

Alfred Jensen: Enhver, der har været soldat, kender den irritation, de disciplinære straffe betyder for mandskabet. Irritationen skyldes, at disse straffe som regel anvendes i anledning af småforseelser, ja, mange gange for rene bagateller, der burde være forbigået i tavshed. Fra min egen soldatertid har jeg erfaring for, at de disciplinære straffe ikke er nødvendige, idet jeg havde en delingsfører, som aldrig greb til anvendelse af disciplinære straffemidler, og uddannelsen i vor deling stod fuldtud på højde med uddannelsen i andre delinger. Men jeg har fra min rekruttid erfaring for, hvorledes andre befalingsmænd tilsyneladende benyttede enhver lejlighed til gennem anvendelse af disciplinære straffemidler at ydmyge og plage mandskabet. Jeg har endog set, at de ved en sådan anvendelse har tirret rekrutter indtil raseri, indtil de begik lydighedsnægtelse og måtte ind og afsone straf på vand og brød. Disse erfaringer, som jeg sammen med mange andre har gjort, har bidraget til at gøre